

"Catalunya necessita un Govern que resolgui problemes, no que en creï"

J. M. PERDIGÓ / E. HERNÁNDEZ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 29 DE JUNY DE 2006

Acaba de finalitzar una llarga jornada com a ministre d'Indústria, i l'endemà l'espera sessió doble al Congrés. Mentre esgota els últims mesos en la seva cartera al Govern central, José Montilla esgarrapa hores per preparar l'aterratge a temps complet en la política catalana. Dimarts a la nit va tenir temps per seguir de reüll la selecció espanyola per la tele mentre concedia aquesta entrevista al seu despatx del ministeri.

--¿Què va sentir quan Maragall li va trucar per dir-li que no repetia, sabent que vostè estava cridat a ser el candidat del PSC?

--Responsabilitat. Era conscient que podia acabar sent el candidat. Pasqual em va preguntar per la meva disposició, i li vaig dir que per descomptat estava disposat a ser-ho sempre que comptés amb el seu suport, igual que li vaig dir que no hauria sigut mai candidat contra ell.

--Maragall va passar una mala nit, però vostè va assegurar haver dormit bé. ¿Un reflex dels caràcters de cadascú?

--Vaig dormir les hores que dormo cada dia, que no acostumen a ser més de cinc. Però és veritat que tenim caràcters i hàbits diferents, també en l'àmbit del son.

--Maragall ha proposat que se sotmeti a primàries perquè no sembli que l'ha designat només l'aparell del partit. ¿Creu que unes primàries beneficiarien la seva candidatura?

--El PSC està seguint els procediments de sempre, els mateixos que vam aplicar per nomenar Maragall. L'executiva pot proposar un candidat, però també poden

fer-ho un determinat nombre de membres del Consell Nacional i de la militància. Si no hi ha cap més candidat no és obligatori fer unes primàries. En vam celebrar el 1999, quan faltaven molts mesos per a les eleccions, però el 2003 ja no es van fer. Ara, a més a més, tenim poc temps perquè les eleccions seran a la tardor.

--Maragall ha revelat que ningú del PSC li ha demanat que opti a la reelecció, qüestió que confirma el divorci amb el partit. ¿Com pot afectar aquesta imatge la campanya del PSC?

--Hem de recordar que la incertesa sobre el seu futur l'havia apuntat el mateix Maragall des de fa mesos. Llavors ni tan sols s'havia trencat el Govern tripartit amb la sortida d'Esquerra, ni s'intuïa que s'escurçaria la legislatura. Estic convençut que el president Maragall veia els problemes que podia suposar la seva candidatura, i també els riscos que pot comportar una altra candidatura. Ell mateix va dir en l'executiva de dilluns passat que canviar comporta un risc, però que més arriscat era no canviar.

--També es pot interpretar que ha renunciat a la reelecció al veure que no tindria el suport del PSC.

--A l'hora de la veritat, el PSC ha estat sempre darrere de tots els candidats que ha tingut des del 1980. Ara hauria passat el mateix.

--Però el PSOE també feia mesos que anava preparant el relleu de Maragall.

--Totes les opinions són respectables, però en absolut condicionen les decisions del PSC, que és sobirà per elegir candidats, decidir les seves aliances i el seu projecte per a Catalunya.

--¿Quins riscos comportava que Maragall repetís i quins que vostè el substituïxi?

--Hi ha diverses variables. En el cas de Maragall, per exemple, el seu millor resultat, malgrat que el PSC no va aconseguir governar, va ser el 1999, i no el 2003, quan va retrocedir. I les eleccions ara s'anticipen per la falta d'una majoria parlamentària que recolzi el Govern, per tant aquesta no és la millor

situació per anar a les urnes. Pel que fa als riscos de la meva candidatura, ja se sap que totes les cites electorals estan obertes, i és normal que a alguns això els produeixi vertigen. Tots els partits, en el fons, són una mica conservadors, i les seves estructures, encara més.

--Hi ha hagut moments durant la legislatura en què el PSC ha tingut més sintonia amb el PSOE que amb Maragall.

--En absolut. La sintonia del PSC amb el president ha sigut total, encara que amb discrepàncies en alguns temes concrets com el de la passada tardor, quan va voler canviar el Govern.

--Doncs el president es va desfogar amb les crítiques al pacte estatutari entre Zapatero i Mas.

--Maragall, el PSC i la mateixa ERC havien demanat insistentment a Zapatero un acord amb CiU. Una altra cosa és que hi va haver una excessiva teatralització de l'acord. He de lamentar que hi hagi dirigents amb més afició al teatre que a les qüestions de fons.

--Amb més participació en el referèndum, ¿creu que la decisió de Maragall hauria estat diferent?

--Aquest element podria haver pesat, però no hauria sigut determinant. A més, jo crec que el resultat ha sigut bo. N'hi ha prou de comparar-lo amb el de l'italià per modificar la Constitució, celebrat aquesta setmana, amb una participació una mica superior a la de Catalunya, tot i que hi havia un dia i mig per votar.

-- La seva proclamació com a candidat culmina un procés iniciat al congrés de Sitges del 1994 en què els anomenats capitans van agafar les regnes del PSC. Si ara fracassen, ¿s'obrirà al seu partit un altre procés de renovació?

--Al PSC, a diferència d'altres partits, hi ha hagut canvis, però no ruptures amb el passat. Noves generacions han assumit responsabilitats sense que això suposés l'exclusió d'altres. Per això hi ha moltes persones al PSC que avui no són a la primera línia, però sí dins el projecte. Per tant, en aquestes eleccions no sols se la juga una generació o un equip, sinó tot el PSC. Dit això, no tingui cap dubte

que ens presentem a les eleccions per guanyar-les.

--Quatre mesos per llançar un candidat sembla poc temps, sobretot quan la capacitat de comunicació no és la seva principal virtut...

--Les dificultats se superen treballant. Quan sigui candidat em dedicaré a donar a conèixer el nostre projecte per al país, en la nova etapa que s'obre amb l'Estatut.

--¿El preocupen els sondejos que el situen per sota de Maragall en el pols amb Artur Mas?

--Si em preocupessin no hauria assumit la responsabilitat. Els vots no són de ningú, només dels ciutadans, i fins a les eleccions estic convençut que podré convèncer la majoria perquè opti pel projecte que nosaltres representem.

--Afronta un doble repte: mobilitzar l'elector del PSC que s'absté a les autonòmiques, sense perdre el vot catalanista associat a Maragall.

--Mirarem d'aconseguir totes dues coses. Volem mobilitzar més l'electorat tradicionalment socialista, però sabem que a les autonòmiques hi ha menys participació que en altres consultes, també als feus nacionalistes. Ara, després de l'aprovació de l'Estatut, Catalunya necessita un Govern amb sentit comú. Que aposti per la col·laboració amb Espanya i no per la confrontació. Que defensi amb fermesa els interessos de Catalunya, però amb eficàcia en la gestió. Que solucioni problemes, no que els creï.

-- Tothom diu que els seus orígens cordovesos no són cap obstacle per a la Catalunya d'avui. ¿Creu que serà així?

--Em sembla que això és sobretot qüestió de temps. També CiU ha tingut de candidat Josep Antoni Duran, nascut a l'Aragó. Aquest tema, a alguns els pot preocupar; a mi i a la majoria dels catalans, no. Per ser català no necessites renunciar a les teves arrels.

--Vistes les dificultats d'aquesta legislatura, ¿reeditaria el tripartit amb un resultat com el del 2003, que va deixar el PSC en una

situació de debilitat?

--És que les circumstàncies no seran les mateixes. No governa Aznar amb majoria, hem aprovat l'Estatut i hi haurà canvi de persones. Per tant no es pot dir que es repetirà. Tampoc crec que el problema procedeixi de la debilitat de no haver guanyat les eleccions. Les eleccions es van guanyar. Pérez Touriño no va guanyar ni en vots ni en escons, i governa Galícia. No oblidem que governa qui aconsegueix una majoria estable al Parlament.

--Amb Maragall era impensable un acord PSC-CiU. ¿Es pot sostenir el mateix de vostè?

--Diuen que en política tot és possible, però és obvi que no sóc un candidat per pactar amb CiU. No ens presentem a les eleccions pensant en pactes postelectorals, perquè d'entrada aspirem a governar. I amb els mínims condicionants possibles.

--¿Es veu com a conseller primer d'un president de CiU?

--Pregunti al presidenciable de CiU si es veu com a conseller primer d'un president socialista. Jo no aspiro a ser conseller de CiU, aspiro a ser president de la Generalitat.

--Després d'uns quants anys de turbulències, hi ha veus que reclamen que, si no hi ha un vencedor clar, es formi una gran coalició entre PSC i CiU, l'anomenada *sociovergència*.

--Aquesta coalició no és damunt la taula. Després d'una etapa certament convulsa i amb molt de soroll, és normal que hi hagi persones que vulguin estabilitat, seguretat. Això és el que defensarem nosaltres. Això és el que podem garantir nosaltres, el PSC.

--Una primera mostra de com anirà el desenvolupament de l'Estatut serà si es compleix o no al Pressupost del 2007 el compromís que Catalunya rebi el 18,8% de les inversions de l'Estat, d'acord amb la seva aportació al PIB espanyol.

--Per descomptat. Això ja figurarà a l'esborrany dels pressupostos generals de l'Estat que aprovarà el Govern espanyol.